

[Glønborg]

skudsregler i væsentlig grad kommer til at skade lokalsamfundene?»

Begrundelse

Som medicintilskudsreglerne administreres i dag, må håndkøbsudsalgene ikke give kvittering på medicinkortene. Konsekvensen heraf er, at personer i landdistrikter og landsbysamfund er nødt til at købe medicin på apoteket for at sikre sig medicintilskud, når 400-kronersgrænsen (1989) er passeret.

Administrationen af reglerne er derved med til at undergrave lokalsamfundenes overlevelsesmuligheder. På den måde flyttes ikke alene handel med medicin, men også med andre varer fra lokalsamfundene til byerne.

KVR-regeringens politik kan umuligt have ændret sig så væsentligt fra firkløverregeringens politik, at KVR nu ikke længere vil arbejde for lokalsamfundenes overlevelse. Derfor må administrationen af reglerne ændres.

Et enslydende spørgsmål er stillet til sundhedsministeren.

Svar (18/9 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Planstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Et af elementerne i bestræbelserne på at bevare landsbybutikkerne har været de såkaldte tillægsfunktioner. Ud over medicinudlevering drejer det sig om f.eks. post, bank, tips og bibliotek. Miljøministeriet har igennem det rådgivende udvalg om landsbybutikker understøttet landsbybutikkerne i deres forhandlinger med brancheorganisationer, banker, P&T osv. og herved banet vejen for etablering af tillægsfunktioner i et større omfang end hidtil.

Det rådgivende udvalg har imidlertid i foråret 1989 afsluttet sit arbejde, og butikernes forhandlinger vedrørende tillægsfunktioner såsom medicinudlevering påhviler herefter den enkelte butik, eventuelt understøttet af dens egen organisation.

Miljøministeriet har under Planstyrelsens ledelse landsbykontaktudvalget, hvor såvel landsbyorganisationerne som Sundhedsministeriet vil have mulighed for en uformel diskussion af spørgsmålet.«

Spm. nr. S 1212

Til skatteministeren (7/9 89) af:

Helen Beim (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor kørselsfradraget for så vidt angår erhvervmæssig kørsel med bil og motorcykel ikke er ens?»

Begrundelse

Snedker- og Tømmerforbundet i Roskilde har rejst spørgsmålet og er klar over, at i gældende lov er forskellen til stede, men man kan ikke se hvorfor.

Svar (20/8 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det fradrag, spørgeren omtaler, vedrører lønmodtageres og selvstændige erhvervsdrivendes erhvervmæssige benyttelse af egen bil eller motorcykel. Fradraget er for lønmodtageren hjemlet i ligningslovens § 9, stk. 1. For selvstændige erhvervsdrivende følger fradragsretten af de almindelige bestemmelser i statsskatteovens § 6 a.

I medfør af ligningslovens § 9, stk. 4, har Ligningsrådet fastsat kilometersatser, der kan anvendes ved opgørelsen af fradraget for erhvervmæssig kørsel for såvel lønmodtagere som selvstændige erhvervsdrivende. Opgørelse efter disse satser foretages uden dokumentation for de faktiske udgifter. Der skal dog under alle omstændigheder foreligge dokumentation for kørte antal kilometer.

Kilometersatsen er for 1989 fastsat til 1,15 kr. pr. km ved kørsel på egen motorcykel.

Ved kørsel i egen bil udgør satsen for de første 12.000 km i et år 2,13 kr. Ved kørsel derudover er satsen den samme som ved motorcykelkørsel, 1,15 kr. pr. km.

Begrundelsen for den højere begyndelsessats ved bilkørsel er, at kørsel med motorcykel i almindelighed er forbundet med færre udgifter end kørsel i bil.

Det skal bemærkes, at fradrag opgjort efter Ligningsrådets satser er et alternativ til fradrag af dokumenterede faktiske udgifter. Skatteyderne er således ikke tvunget til at anvende Ligningsrådets satser, men kan i stedet vælge at fradrage de faktisk afholdte udgifter. Dette vil naturligvis være fordelagtigt, hvor en skatteyder finder, at Ligningsrådets satser ikke i til-